

DR. F. ZBAŠNIK:

Zlat.

X.

Na cilju.

svečani obleki z visokim klobukom na glavi je stopal Peter proti vseučilišču. Njegov korak je bil umerjen in z neko ljubeznijo in presrčnostjo se mu je ustavil pogled zdaj na tem, zdaj na onem predmetu. Zdelo se je, kakor da vidi povsod stare znance. In reš je preživel v duhu še enkrat one čase, ko je hodil dan na dan isto pot, lačen, izmučen, poln grenkih skrbi. A dasi spomini niso bili prijetni, mu je bilo vendar nekamo mehko in toplo pri srcu. »Zdaj je vse tisto za mano, za mano!« si je dejal — in dobro mu je dela ta zavest...

Spomnil se je na to in ono, spomnil tudi na tisto majsko nedeljo, ko so se njegovi tovariši odpravljali na izlet in ko ni dosti manjkalo, da bi se bil dal zavesti in bi bil za kratko veselje izdal dragoceni botrov dar, ki se je imel njega namen izpolniti danes.

Nehote je segel v telovnikov žep. Koliko časa je nosil ta zlat tako s seboj! Kakor zvest tovariš ga je vedno spremljal, ga boдрil k dobremu in ga obvaroval marsikatero zablodo. Da, kakor zvest tovariš in dober prijatelj mu je bil ta zlat, zdaj pa naj bi se ločil od njega, ločil za vedno?

»Ali se mora res zgoditi?« tako se je vprašal. »Ali ni nespametno, če ga izročim takemu tujemu človeku, ki niti ne sluti, koliko dragih spominov me veže nanj, in ki ga brezčutno porabi kdo ve zakaj? Ali ni vse eno, ako ga odpravim z drugim denarjem, sebi pa ohranim to dragoceno svetinjo?«

Tako je Peter razmotrival in omahoval.

Bila je tudi to neke vrste izkušnja — zadnja, ki se ga je lotevala zaradi botrovega birmanskega darila. No, tudi to je premagal. Ponovil si je še enkrat besede, s katerimi mu je bil boter izročil zlat, in zazdelo se mu je, da bo botrova volja vendarle na ta način najbolj izpolnjena, ako stori dobresedno tako, kakor mu je bil priporočil.

»Bolj imenitno je, ako mu podariš zlat!« tako je rekel tistikrat boter. »No, pa mu ga dam, pa mu ga dam, da bo bolj imenitno!« je vzkliknil Peter sam pri sebi, »pa mu ga dam, da bo vse natanko tako, kakor si je predstavljal moj dober boter v svoji domišljiji.«

Ko je po končanem obredu, ki se po starih običajih vrši vselej, kadar proglasijo koga za doktorja, prejel iz rok tako zvanega pedela

doktorsko diplomo, mu je v zameno sicer z drhtečim srcem, a brez obotavljanja stisnil v pest svoj dragi zlat. Pri tem si je mislil: »Dobri

boter, ako gledaš zdaj iz nebes name sem doli, potem si pač zadovoljen z menoj!«

* * *

In čuvstvo nepopisne sladkosti mu je napolnilo srce! —

Eno edino, kar si je v tistem trenutku še želel, je bilo to, da bi mogel biti že skoro pri svoji ljubljeni materi in ji naznaniti: »Evo me doktorja, draga mati! Botrov zlat je izpolnil svojo nalogo, a tudi jaz sem, hvala Bogu, izpolnil svojo! O mati, konec je muk, konec borb in omagovanj! Zdaj treba samo še, da malo napredujem v službi, pa nama ne bo več sile!« — —

Naš mucek.

Naš mucek je siten,
na solncu čepi,
kima in dremlje,
se kislo drži.

»Mucek, kaj si miško
zgrešil,
ali je kužek
ti mleko popil?«

»Ne miške, ne mleko,
vse se dobi!
Le žarek hudoben
me peče v oči.«

»Mucek, pst! Žarek
je od Boga,
in mi smo veseli,
da nam ga da.

Skrij se v temo
in čakaj noči,
ti v zori zaspančkaj,
v mraku pa mi!«

Anica Černejeva.

